

Montse Garriga Jiménez

EL PAPER DELS ADVOCATS

Jo una persona que trobo que no surt mai i que en aquella època tots li estàvem molt agraïts era l'advocat Sitjes. Abans que vingués el Viader tothom sabia que podia recórrer al Sitjes i era un *tio* que després sembla que s'ha quedat a l'ombra, i era un senyor que hi podies comptar sempre, fossis del PSUC o fossis d'un altre lloc. Això tampoc ho entenc massa, que no s'ha valorat.

Quan es va dir de donar la medalla d'or a ciutadans de Manresa, jo vaig pensar en el Sitjes. Que era una persona que va treballar a la clandestinitat sense cap mena d'àmbit de fer-se veure i que després ha tornat a fer la seva i ja està.

Després, a través del Sitjes, no sé com però vam conèixer el Viader, em sembla que perquè va defensar una gent de Súria. I el Viader va fer molta feina, va anar bé.

- [OFF] Però també era del partit, el Viader, no?

- Encara no ho era, al començar. Era molt afí al partit, però no ho era.

Llavors es va veure la necessitat d'ajudar-lo, perquè ell no tenia diners tampoc, almenys no estava disposat a posar-n'hi, i se li pagava el despatx. I llavors també jo en aquell moment no tenia feina i anava i li netejava el pis, li feia de secretària, però no li feia per ell, jo ho feia pels obrers, per la gent. Vull dir que no sentia mai que li fes res a ell. I així vam anar continuant, i quan jo no vaig poder-ho fer ho va fer la Montserrat.